

Motion till riksdagen 2012/13:K230

av **Henrik von Sydow (M)**

Reducera antalet ledamöter i Sveriges riksdag

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att se över möjligheten att reducera antalet ledamöter i Sveriges riksdag.

Motivering

Det finns goda skäl att vara stolta över mycket i vår svenska demokrati. Vårt styrelseskick har i flera avseenden visat sig framgångsrikt och funktionellt. Sverige regering och riksdag är reformdugligt, vi har under två decennier fattat beslut som ofta utvecklat välfärden och ökat människors frihet. Vi förmår att ofta fatta beslut med ett brett stöd i riksdagen vilket bidrar till tillit och tilltro till vårt styrelseskick. Även om partiernas medlemsantal faller har valdeltagandet också ökat vid de senaste två riksdagsvalen.

Samtidigt finns det idag skäl att pröva förslag med bäring på hur den svenska demokratin och riksdagen kan utvecklas ytterligare. Antalet folkvalda i förhållande till folkmängd är osedvanligt högt, vilket kan antas bidra till att för få väljare idag vet vem som representerar dem i riksdagshuset. Och när riksdagsledamöter förblir anonyma är det svårare för väljarna att utkräva ansvar. Sett i denna kontext finns det rimliga skäl att ifrågasätta antalet riksdagsledamöter.

Historiskt sett har frågan om antalet ledamöter i Sveriges riksdag varit utsatt för prövning under ett antal tillfällen. Redan när reformen med bäring på enkammarriksdagen implementerades förekom diversifierade synsätt i frågan. Författningsutredningen från 1963 kom fram till att en minskning till 290 ledamöter vore relevant med hänvisning till hur det såg ut i jämförbara parlament.

Fel! Okänt namn på

Grundlagsberedningen anno 1970 prövade återigen frågan, men kom till slutsatsen att det inte ansågs föreligga tillräckligt starka skäl för att ändra antalet ledamöter. Efter det mandatrelaterade spel som pågick under perioden 1973–976 korrigerades antalet ledamöter till 349, vilket är utgångspunkten i dag.

Grundlagsutredningen (SOU 2008:125) tog 2008 upp frågan för behandling. Utredningen tillstod att antalet riksdagsledamöter är högt i Sverige förhållande till folkmängd och att frågan är relevant, men kom till slutsatsen att en minskning kunde medföra urholkade möjligheter till en legitim representation från olika delar av landet, vilket föranledde utredningen att förorda en ordning enligt de riktlinjer som föreligger idag.

När det gäller den kvantitativa måttstocken sett ur ett strikt parlamentariskt perspektiv är det tydligt att Sverige sett i ett internationellt sammanhang har ett högt antal representanter. Jämförbara länder som Portugal har med sina 10 miljoner invånare 230 parlamentariker. Grekland med 11 miljoner invånare har 300 parlamentariker. I Belgien, som har ett liknande befolkningsantal, implementerades för ett antal år sedan en reform som kraftigt reducerade antal parlamentariker.

Genom att reducera antalet riksdagsledamöter skulle ambitionsnivån relaterad till ansvarsutkrävande höjas avsevärt. Med ett färre antal ledamöter koncentreras ansvaret vid fattade beslut. Detta i kombination med ett förstärkt personval gör att det finns rimliga skäl att anta att en vitalisering av det demokratiska styrelseskicket skulle uppnås. Något som i sin tur stärker väljarnas inflytande och stärker grunden för vår demokrati. Det är viktigt att påpeka att förutsättningarna för en reform av denna art är att den sker i samförstånd och har brett parlamentariskt stöd, vilket säkerställer hållfasthet över mandatperioder. Med detta som utgångspunkt bör möjligheten att reducera antalet ledamöter i Sveriges riksdag ses över.

Stockholm den 19 september 2012

Henrik von Sydow (M)